

MÍSTO PŘEDMLUVY

Semlelo se to té noci, když jsem přišla na svět. Zrovna jsem spala ve své kolíbce, když ke mně přišly ty sudičky. Měly být tři, ale dorazily jen dvě. Ta poslední se někde zatoulala.

„Tak, kohopak tady máme?“ vytáhla sudička Filoména diář a zalistovala:

„Kateřina. A narodila se ve 2:20. Co na to hvězdy?“

„Co furt máš s těma hvězdama? Copak jsem nějaký Nostradamus? Vezmem to klasicky vod oka, jako vždycky...“ ošívala se sudička Vilemína.

„No, tak dobře. Já teda Kateřince vinšuju, aby byla chytrá, laskavá, poslušná a se srdcem na dlani...“ štípla mě laškovně do tvářičky a já jsem se zakabonila. „A taky nějaká přecitlivělá, ne?“ ušklíbla se.

„No no! Bacha s těma špatnejma vlastnostma!“ zvedla varovně prst Vilemína a odstrčila Filoménu od kolíbký.

„A já ti Kateřinko přeju do života, abys byla šikovná, zručná, hudebně nadaná po tatínkovi, a taky abys kreslila pěkný obrázky jako maminka. S krásou to nebudem moc přehánět, abys nezpychla. Tak.“

„Prej, že žádný špatnosti. To řekla ta pravá...“ zamumlala si Filoména.

Obě sudičky se usadily u kolíbký, znuděně se rozhlížely a chytaly lelky.

„Kde sakra vězí ta Hermína? Jestli zas zabloudila a budem na ni čekat dvě hodiny, jako posledně...“

„To je dost možný. Víš, jak je na tom posledních pár let s orientací. Hele, Vilemíno... nemáš ještě trochu té trávy, jak jsme dostaly onehdá?“

„Mám. Ale zapomeň na to. Ještě nám neskončila pracovní doba.“

„Jenom jednoho jointíka. Napůl. Než se sem Hermína doštrachá, budem už dávno v cajku. A po Kateřince už stejně nikoho dalšího

nemáme.“

Tak si sudičky zahulily. A jelikož to byla dobrá travka, byly brzo v hodně vysmáté náladě.

Když se zbloudilá Hermína blížila chodbou a hledala ty správný dveře, slyšela už zdaleka, jak se ty dvě chechtají:

„A počkej, počkej! To je taky dobrý! Ať je velká komediantka!“

„Ale ať se zároveň hrozně stydí před cizíma lidma, hahaha!“

„Ať si od nikoho nenechá pomáhat! Všechno bude chtít dělat sama!“

„Hihi, a představ si, jaká to bude prdel, když bude ještě děsně nepraktická!“

„A ještě třebaa...“

*V tu chvíli vrazila do pokoje rozlícená sudička Hermína.
„TAK A DOST! Ségry, jste normální?? Zhulíte se jak dvě rastamanky
a pak tady chudákovi děcku naprporokujete takový šílenosti?“*

*„Promiň, Hermíno... ale ona byla taková nuda, když jsme na tebe
tak dlouho čekaly... Chtěly jsme se jenom trochu pobavit.“
„Však ona to nějak zvládne. Bude mít ten život takovej... pestřej a
veselej, ne?“*

Hermína se podívala do kolíbký.

*„Co jste jí to všechno nadělily? Takovej guláš v hlavě jí udělat! Jak
to mám spravit?“ rozčilovala se. Pak si povzdechla.*

*„Tak já ti Kateřinko dávám do vínku smysl pro humor, trpělivost a
hodně optimismu. A ať to všechno dokážeš nějak skloubit a
zpracovat, i když ti to asi bude trvat hodně dlouho.“*

Sudičky odešly a zabouchly za sebou dveře osudu. Vilemína s
Filoménu se ještě po cestě chodbou smály, jaké mi připravily
srandovní zhulenej horoskop.

Já jsem to naštěstí celý zaspala. Ale i kdybych nespala, stejně bych
jim houby rozuměla. Naštěstí.

Ale kdybyste si během čtení někdy říkali, že jsem tak trochu
magor - tak abyste věděli, že za to můžou ty hašišácký sudičky.

JAK SE LOVÍ ŽENA

Spoustě chlapů vrtá hlavou, jak je možný najít si ženu, která s mužem vydrží - když ne celý život, tak aspoň jeho podstatnou část. Zeptejte se Walmena, on vám to poví. Anebo jinak. Povím vám to já, protože jsem u toho byla.

Tak předně použil metodu, kterou určitě znáte z pohádek. Však víte - princ dostane nějaký úkoly, který prověří jeho charakter a schopnosti. Třeba najít zlatej prsten na dně oceánu, useknout hlavu zlému drakovi, skalpovat děda Vševěda, a tak. On to jenom přizpůsobil svým aktuálním požadavkům a já to nazývám

„metoda dvou klacků a vyděšené panny“.

No a druhá důležitá věc je, použít tuhle metodu na dívku v rámci možností nevinnou, téměř nezkaženou a dostatečně důvěřivou. Ano, správně. Tímhle úvodem jsem účelově chtěla upoutat vaši chlípnou obrazotvornost.

Už jsme spolu nějakou dobu chodili a Walmen se rozhodl, že nastal čas posunout náš vztah do „vyššího levelu“, jak by se dneska řeklo. Jednoho letního podvečera u mě zazvonil oděn pouze do krátkasů, bosej, s káněcím pérem ve vlasech a dvouma klackama nebo spíš menšíma kládama, který měl přehozený křížem přes ramena. Už jsem ho samozřejmě znala a nijak mě tahle image nepřekvapila.

„Půjdeš se mnou ven?“ zeptal se tajemným hlasem.

„Jasně a kam chceš jít?“ odhadovala jsem jeho ustrojení a můj mozek provedl rychlou vyřazovací metodu:

„Do parku třeba?“

„Třeba.“ opět zastřeným hlasem.

Měla jsem na sobě krátkásky a tílko na ramínka, takže jsem si v rychlosti obula ještě sandálky na podpatku...to by na posezení v parku mohlo stačit. A vyrazili jsme.

První zrada byla, že jsme v parku zahrnuli místo k lavičkám na vyšlapanou pěšinku, která vedla k řece. To byla pro moje botičky zkouška, ale řekla jsem statečně. Pouliční osvětlení zmizelo a před sebou jsem viděla čím dál temnější obrys Walmena, stále třímajícího dva klacky, jdoucího vzpřímeně a cílevědomě. Trošku jsem si potichu nadávala, když jsem se zvrtila na nějakým výmolu v cestě a taky jsem měla malinkej problém přejít přes lávku ze dvou kmenů, ale pořád jsem byla v klidu. Zastavili jsme se na plácku u řeky. Walmen si shodil klády z ramen a rozhlídl se.

„Tady by to šlo...“ řekl tajemně.

„Co by šlo?“ zeptala jsem se opatrně. Odpověď žádná. Opodál zaštěkal pes v zahradě a jeho pán ho okřiknul.

„Ne. Tak tady by to nešlo. Jdeme jinam.“ Nahodil si Walmen klacky zpátky na ramena a vykročil.

Ještě míň schůdnější pěšinou podél řeky. Tady už jsem měla se svým outfitem větší potíže. Byla tma, neviděla jsem na cestu a nohy se mi ve vratkých botičkách pořád zvrátávaly. Občas jsem se musela chytit kopřiv, který byly všude okolo. Holý ramena jsem měla podrápaný od šípkových keřů. Po pár minutách, který se mi zdály nekonečně dlouhý, jsme se dostali na vyštěrkovanou cestu, opět v zástavbě. Walmen mě sjel kritickým pohledem, od hlavy až k těm nešťastným botám.

„Vyzuj se!“ pronesl a opět vykročil rozvázným krokem indiána.

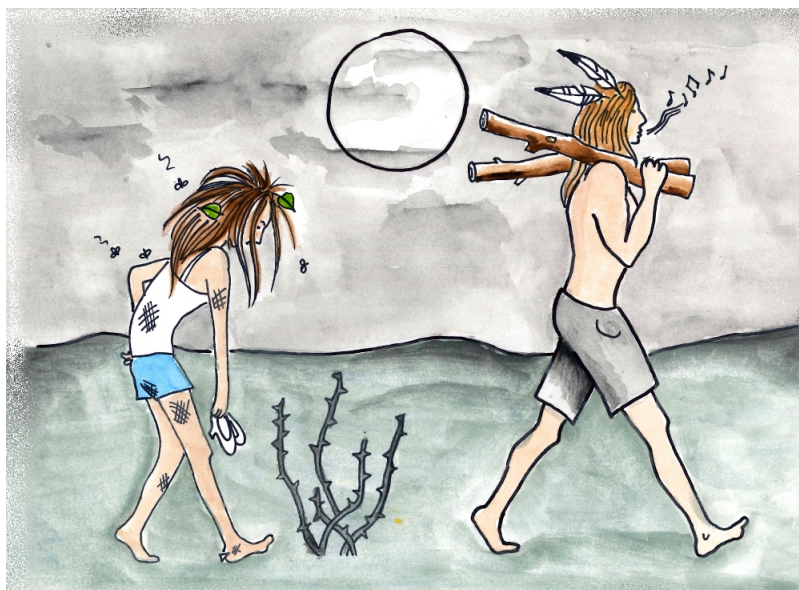
Aha, nějaká noční bojovka. Boty už jsou stejně asi na odpis, ale co už. Sundala jsem si je a cupitala jsem za Walmenem, sykajíc bolestí, když se kamínky zarývaly do mých jemných nožiček.

Přece jsem drsná holka, kterou jen tak něco nerozloží, ne?

A tak jsme křižovali nočním Újezdem. Walmen polonahej, s klackama přes ramena a já za ním, s botama v ruce, ušmudlaná, rozcuchaná a s odhodlaným výrazem ve tváři. V jednu chvíli jsme upoutali pozornost městské policie, která za námi pomalu jela se svým hlídkovým vozem. Walmen se tvářil, jako by to byla

naprosto normální věc a mě celá ta situace přišla naprosto snová a tak nějak Kafkovská. Nevěděla jsem, jestli je to nějaký houbičkovej flashback a bylo mi to vcelku jedno. Byla jsem zpocená a začaly se na mě slítat celý hejna komárů. Občas se Walmen zastavil na nějakým odlehlém místě a pronesl: „Tady by to šlo.“ A vzápětí: „Ne, tak tady by to nešlo,“ když ho vyrušil nějaký podnět z okolí. „Proboha, co by tady nešlo??“ dožadovala jsem odpovědi třesoucím se hláskem, když ani na hřbitově to nebylo to pravý. „Uvidíš.“

A putovali jsme dál.

Asi už si touhle dobou myslíte, že jsem byla naprosto slabomyslná. Omyl. Jasně, že mi vrtalo hlavou, co má vlastně s těma klackama v úmyslu. Silou jsem potlačila myšlenku, že mě s nima chce umlátit někde v klidu a beze svědků. Raději jsem si pořád dokola opakovala, že to všechno má nějaký hlubší význam, kterej určitě ve finále pochopím.

Po nějaké blíže neurčené době, která se mi zdála dlouhá celý hodiny, jsme se dostali na polní cestu a asi 150 metrů vzdušnou čarou - přesněji řečeno přes strniště - se nacházel zalesněný ostrůvek s rybníčkem zvaným „slepičárna“. Walmen se k mému zděšení pustil přímo tam. A já, bosá a poštípaná od komárů, za ním. Bolelo to úděsně. Celou cestu přes to pichlavý strniště jsem ho chtěla dohnat, říct mu pěkně od plic, co si o tomhle celým praštěným podniku myslím. Neměla jsem šanci. Byl pořád několik metrů přede mnou. Dobře, počkám, až přejdeme to pole. Ale bože, tam to bylo ještě horší! Z dálky to tak vůbec nevypadalo! Kopřivy po ramena, bodláky, keře plný trnů a na zemi sem tam ve tmě neidentifikovatelný sajrajt, do kterýho byla fakt radost šlapat. Walmen neúprosně bez ohlednutí stoupal do kopce a já se prodírala za ním. Ale s každým šlehnutím kopřivy a štípnutím komára nasranější a nasranější. Až se konečně dostal na to svoje vytoužené místo. Shodil klády, rozhlídnul se spokojeně po té zaplevelené divočině a pronesl s ulehčením: „Tak. Tady by to šlo!“

V té chvíli moje hysterie dosáhla vrcholu.

„Víš co? Já ti na tohle všechno SERU! Vůbec nevím, co máš s těma POSRANEJMA klackama v úmyslu a vůbec mě to NEZAJÍMÁ! Já JDU DOMŮ!“ A vykročila jsem pyšně a nesmlouvavě...rovnou do strže. Kutálela jsem se dlouho a hluboko.

Zůstala jsem ležet kdesi v bahně, mezi kopřivama, který mě už netankovaly, pořád se sandálkama v ruce. Podrápaná, popálená,

doštípaná a omatlaná všemožným svinstvem. A chtěla jsem tam zůstat ležet už navždy. Navždy... no, moment! To snad nemyslí vážně? On mě tady jako hodlá nechat nebo co?
Po nějaké chvíli se kdesi shora ozvalo nesměle: „Katuško? Jseš tam?“

„A kde bych jako DOPRDELE měla bejt? Si myslíš, že tady SAKRA ležím a odpočívám?“ Ale to už Vladan sestupoval dolů, aby mě z té rokle vytáhl ven.

Celou cestu zpátky domů jsem byla naštvaná, jak sto čertů a nepromluvila jsem ani slovo. Až před domem jsem se na něj otočila a spustila:

„A můžeš mi prosím tě vysvětlit, co tohleto celý mělo znamenat?!?“

„No...já jsem myslel, že půjdeme na nějaký nerušený místo, tam se vysvlečeme donaha, já budu mlátit o sebe těma klackama, vydávat zvuky a ty budeš do toho tančit. Zkoušel jsem si to nanečisto už odpoledne, než jsem za tebou přišel.“

„Aha.“ řekla jsem suše a zabouchla za sebou dveře.

A hned za dveřma jsem se rozesmála. „Šmarja, já se z něj zblázním! To je kus vola! Kdybych tohle věděla už na začátku, mohla to bejt docela sranda!“

A jaký z toho plyne ponaučení? Já jsem od té chvíle věděla, že s Walmenem se dá očekávat neočekávané a nuda s ním rozhodně nebude. A Walmen z toho vyvodil, že s ním v životě vydržím ledasco, i když u toho budu někdy držkovat.

CHILLERŮV MRAZÁK

Tak jo, pořídili jsme Chillerovi mrazák. Vedla k tomu dlouhá a spletitá cesta.

Už delší dobu jsem řešila, že žádný granule pro něj nejsou dost dobrý. Takhle - ony mu chutnají všechny granule. Chillovi v podstatě chutná i dubový polínko, který si vytáhne z hraničky u kamen. Kdybych mu ho nasekala na třísky, přidala kapku lososového oleje a naservírovala bych mu ho do misky, za minutu by dožvejkával poslední nok. Ten pes je vynikající strávník. Neošklíbá se nad žádným jídlem. Dokonce ani nad tím, co by člověk v jídelníčku nečekal.

Jednou, když se doma v naší dlouhé, asi čtyřhodinové nepřítomnosti nudil, rozhodl se udělat inventuru odpadkového koše a roztrždit smetí. Když všechno vytahal a pečlivě srovnal po celé podlaze v kuchyni, s úlekem zjistil, že jsme ve třídění trochu polevili. V koši byly naprosto nepatřičný věci! Igelitovej sáček od párků, účtenky z nákupu potravin, filtry s lógreem, slupky od brambor - to přece ve směsném odpadu nemá co dělat! Takže to sežral. Bohužel jsme se z výletu vrátili dřív, než stihl všechny ostatní věci zase uklidit zpátky do koše. Nikdy nezapomenu na ten pohled, když jsem vstoupila do kuchyně. Ty očička, plný radosti z toho, jak nám krásně pomohl. Ta rozesmátá tlama, s visícím jazykem, na kterém ještě ulpívaly kousky vaječných skořápek. Mě málem klepla pepka. Nejen z toho bordelu, ale i z vidiny pár následujících dní, kdy mu budu umývat prdel.

Chill má totiž opravdu velice citlivé zažívání. Posere se z každé sebemenší dietní chyby. Nesnese většinu obilovin, kukuřici,

brambory, mlíko a většinu těch dochucovadel a barviv v krmivech. Je to fakt veliká škoda a nespravedlnost osudu, mít psa, kterej sní bez odmlouvání všechno, ale přitom z něj potom všechno vylítne v tekutým stavu.

A když dostává ty jediný dietní granule, který snese, honí ho potom mlsná a hledá, kde by si přilepšil..

Mlsná? Spíš pažravá. Prosimvás, pokud jste jako děti četli vyprávění o Dášeňce a představujete si, že pes vede nějaký vnitřní dialog s Matkou přírodou a konzultuje s ní, jestli může

sníst tohleto nebo támhleto, aniž by ho to zabilo...proberte se. Protože pokud budete jako já, žít v takovém přesvědčení, že některý věci prostě psa automaticky odradí, může se vám taky stát, že jednou v noci najdete na zemi v obýváku rozžvejkáný a vyloupaný plátíčko od prášků na spaní. Co vám budu povídat, panika. Okamžitě volám Vladanovi, kterej v noci rozváží pizzu.

„Vlady! Prosím tě, ty prášky, cos měl na stole! Kolik jich tam bylo?“

„No...včera jsem to plátíčko načal. Co se děje?“

„Chill je sežral! Panebože! On určitě umře! Musíme s ním okamžitě jet k doktorovi!!“

„Ale já jsem teď od tebe čtyřicet kilometrů!“

Položila jsem hovor a okamžitě volám na veterinární pohotovost. Tady jde o minuty!

Vnitřním zrakem jsem si živě představovala vrtulník, přistávající na naší zahradě, záchranáře, co z něj vyskakují s nosítkama, nějakou tou kyslíkovou maskou a při běhu jednoho z nich mlátí do nohy sonda na výplach žaludku...

Pan doktor, kterému jsem se dovolala, mi do telefonu kladl (na můj vkus dost klidným hlasem) otázky, co to bylo přesně za prášky, kolik jich bylo a jak se pejsek chová.

„No...bylo jich tam plný plátíčko...takže asi dvacet...půlku jsem jich teda našla ocumlanejch na zemi...no, deset jich snědl určitě! Jak se chová? Zrovna tady sedí a kouká na mě.“

Veterinář navrhuje okamžitě aplikovat roztok peroxidu na vyzvracení a pokládá rutinní otázku:

„Kolik pejsek váží?“

„73 kilo.“ odpovídám a přitom chvatně prohrabuju lékárníčku, jestli v ní mám peroxid. Jo! Tady je! Z telefonu slyším, jak se

doktor pochechtává. Co je mu sakra k smíchu? To si tam žertuje se sestřičkou v takové vypjaté chvíli?

„Kolik mu toho mám dát?“

„Podívejte, to trochu mění situaci. Nic mu nedávejte. V téhle váhové kategorii... Deset těchto tabletek ho nezabije...maximálně bude celou noc hezky spát.“

Tak jo, uznávám, byla jsem možná zbytečně hysterická.

Každopádně, od té doby si Vladan dává léky na horní poličku.

Mít doma Chilla je jako vlastnit robotickéj vysavač, kterej nemusí parkovat v dobíjecí stanici. Nevadí mu schodky, prahy, ani členitost terénu. Vyluxuje drobky, mrtvou mouchu, chomáč vlasů - dokonce i větší předměty, se kterejma si obvyklej vysavač neporadí. Spadl vám balíček kapesníků? Propiska? Řidičský průkaz? Žádný problém - „Chill Max Pro“ všechno nenávratně zlikviduje! Rozlilo se vám mléko? Pivo? Přetekla voda z květináče? Ukápl vám přepálenej omastek z pánve? Nevadí, má i velice účinný mop!

Na jednu stranu to člověka přinutí neustále uklízet, aby na zemi nic neleželo, na druhou stranu jsem měla neodbytnej dojem, že ten chudák strádá a proto doplňuje živiny, kde se dá.

Takže, abych se vrátila k tématu, prostě jsem šmejdila po internetu, co by mu mohlo nejlíp prospět. A po podrobným průzkumu a zvážení všech pro a proti jsem usoudila, že krmení syrovým masem bude ideální řešení. BARF! Odpověď na naše modlitby!

Byla jsem nadšená! Budu Chillovi každej den chystat vyváženou misku k snídani i k večeři, z těch nejlepších surovin! Přirozená strava!

Walmen mě mírnil, že ten přechod musí probíhat pomalu a

postupně. A kromě toho, nejdřív přece musíme spotřebovat ten 19ti kilovej pytel super granulí, který jsem koupila před týdnem. A taky samozřejmě ten 15ti kilovej pytel, kterej nám přišel před dvouma týdny a chtěli jsme ho míchat s tím novým, lepším pytlem.

„No jasně, samozřejmě - máš pravdu, miláčku. Nemí kam spěchat,“ uznala jsem. To bylo v úterý.

Nicméně, ve středu jsem si řekla, že se jen tak podívám na internet, kde se vlastně to maso dá sehnat. Jen takovej malinkej průzkum trhu. A pánové! Narazila jsem na super obchod. Výběr všech druhů masa, kostí, vnitřností a vitamínových doplňků. A super ceny. Dokonce rozvoz v chladících vozech až domů! Hm, zkusím si naskládat košík, jen tak orientačně. No to je pecka! Takovýho žrádla, za pár kaček! Tak jsem to objednala. Na zkoušku.

A hned celá nadšená volám Vladanovi a chlubím se, jak jsem dobře pořídila. Tolik masa jsem koupila, všechno nutričně vyvážené, jenom za 550 korun a doprava je zdarma a dovezou to už v pátek, no prostě super kšeft!

A Vladan po chvíli ticha, kdy jsem jen slyšela, jak zhluboka dýchá (a pravděpodobně v duchu počítá do deseti), položí takovou ryze praktickou otázku: „A kolik toho celkem je?“

A já, vesele: „23 kilo! Úplná paráda! Když to cenově srovnáš s cenou granulí, tak ještě ohromně ušetříme!“

Další chvíle ticha. Povzdech.

„Katuško...23 kilo?“

Aha.

Takže jsme ve čtvrtek pořídili Chillerovi jeho vlastní mrazák. V pátek přijely dvě bedny masa. Vešlo se to tam, tak akorát.

OKLAHOMŮV MAJSTRŠTYK

My s Walmenem máme rádi svůj klid. Proto jsme šťastní, že bydlíme na kraji malé vesničky, pár kroků od lesa. Cesta tady končí a tím pádem nám kolem domu projede jen pár aut a občas traktůrek, co míří na pole pod lesem. A i když máme v těsné blízkosti hospodu, kšefty se tam moc nehýbou a většinou tam sedí jen pár postarších štamgastů, takže ani odtud žádné hluk nehrozí.

Náš domeček je sice mrňavej, ale máme krásnej, malej a útulnej (když se budu chtít jó pochlubit, řeknu přímo vymazlenej) dvoreček. Taky zahradu s ovocnýma stromama, porostlýma břechtanem. Musí se do ní sice hodně šplhat, ale Chill to miluje, protože když vyběhne až nahoru, může se jako důstojnej pantáta rozhlížet po celým širokým kraji. A občas taky preventivně zavýt, aby všichni věděli, kdo je tady pánem.

Máme prostě pohodičku. K nám si lidi jezdí odpočinout a načerpat energii z ticha, ševelení stromů a zpěvu ptáků.

Jednoho léta k nám takhle přijeli oslavit moje narozeniny Klárka se svým mužem Komínem. Neříká se mu tak proto, že by tak hulil, ale protože je tak vysokej. No, i když - jak o tom tak přemýšlím, tak vlastně hulí taky jako komín, takže těžko říct. Každopádně, přijeli s tím, že uslyší jen praskání táboráku a sem tam kváknout nějakou tu žábu, a proto se podivili, co to máme v sousedství za strašnej rambajs.

Z hospody se totiž oproti běžným zvyklostem ozývalo dunění muziky, cinkání krýglů, kakofonie hlasů a místama až nelidskej řev.

„Hospodskej je na dovolené v Chorvatsku.“ podala jsem poněkud nelogický vysvětlení.

„Ale to vypadá, jako by tam byla nějaká brutální akce!“ divil se Komín.

„No, je to taková...experimentální věc. Která se zřejmě trochu vymkla z ruky.“ povzdechla jsem si.

„A bude z toho asi trochu průser.“ přisadil si Walmen.

Ale abychom to mohli vysvětlit, museli jsme se vrátit v čase pár dní nazpět.

V pátek odpoledne jsem se vracela z práce a když jsem procházela kolem hospody, na ceduli byl zvláštní nápis:

„Z DŮVODU ÚMRTÍ, DNESKA SE NEVRTÍ!“

A ještě divnější bylo, že byl napsanej Walmenovým rukopisem. Kroutíc hlavou, vešla jsem do domu. Walmen v kuchyni zrovna nalíval do hrnku kafe.

„Co to má prosimtě znamenat, ten nápis před hospodou?“

Vladan jen beze slova ukázal bradou směrem na dvůr. A tam seděl Oklahoma. Se svou nerozlučnou kabelou na kolečkách plnou škopků.

„Tak pánové, co se to tady děje?“ Přisedla jsem k nim. Walmen přede mně postavil kafe a podal mi cigáro.

„To máš tak, Katy...“ zahájil Oklahoma svou řeč s šibalsky přimhouřeným okem. „Čestmír už na tom byl špatně, móc špatně.

Elenka se s ním furt hádala, no však je znáš, tu jejich Italsko domácnost. Kópila si nový hadry a že chce jet na dovolenó. A když jí Čestmír řekl, že nemože, že by hospoda stála, tak začala řádit jak vichřica. Tak sem se do teho vložil a řekl mu: Jen jed'te, Čestmíre! Já se ti vo hospodu postarám!

Tak se sbalili a jeli na téden do Chorvatska.“

„Jako jenom tak, ze dne na den?“ divila jsem se a Oklahoma moudře kýval.

„A to jako hospodu svěřil mýrnyx dýrnyx zrovna tobě, jo?“

uchechtla jsem se.

„Ty to Katy asi nevíš, ale já sem dělával hospodskýho kdysi dávno... a Čestmír to moc dobře ví. A taky ví, jaké je na mě spoleh!“ řekl mi káravě.

„Jo. A proto jsi mu tu hospodu radši načisto zavřel.“

„Mno...zavřel. Dneska jó, to se s tebou nebudu hádat. Však mě taky Vladoš napsal tu cedulu, protože já nemám tak úpravný písmo. To není jenom tak vest hospodu, abys věděla. Já totiž dneska budu ladit strategiju.“

„Prosímte. Jakou strategiju?“

„Čestmír v tom neumí pořádně chodit! Hospoda mu skomírá, lidi mu tam pořádně nechodijou... ale já to všechno napravím! Nech se překvapit!“ řekl Oklahoma šalamounsky a zbytek večera nás bavil historkama o všech úspěších, kterých kdy dosáhl na poli gastronomie.

V sobotu ještě nechal hospodu zavřenou, asi aby hosty víc vydráždil. Sám si uspořádal soukromou ochutnávku lihovin, při které vybrušoval detaily svojí marketingové vize. Jelikož na víkend navazovaly dva státní svátky, viděl v tom velké obchodní potenciál.

Celou akci zahájil v neděli dopoledne. A opravdu se začaly dít věci.

„Slyšíš to? Vypadá to, že Oklahoma fakt otevřel.“ řekla jsem Vladanovi, když jsem všela venku prádlo. Walmen vyšel za mnou ven a zaposlouchal se.

„Jo, jsou tam nějaký lidi. No, tak aspoň Čestmír nebude nasranej, že se nic nevydělalo.“

Odpoledne se ozýval z hospodské zahrádky sílící šum, kterej se soumrakem začal nabývat na decibelech. A v noci už to tam fakt tepalo. Co se tam proboha děje? Walmen se sebral, že tam zaskočí

na jedno a podívá se.

„Ten vůl tam napsal obrovskou cedulu DNESKA ZADARMO, ZÍTRA ZA PENÍZE a všem nalívá na dluh!“ vrátil se s očima navrch hlavy asi za hodinu.

Pijatika pokračovala až do brzkýho rána. Oklahoma zřejmě ani nezavřel a jenom si krátce schrupnul pod výčepem, protože nebylo ještě ani deset dopoledne a hospoda se znovu začala plnit. Hosti si tentokrát přinesli i přenosnej reprák, protože kolem poledne začala hrát hudba. A než se k nám v pět odpoledne dostavila Klárka s Komínem, už to tam dunělo, jak na dobře rozjetým festáku.

„No, jak říkám, bude to asi pěkněj průser, až se Čestmír vrátí, jestli to takhle bude pokračovat celej tejden. Protože ta cedula, že dneska zadarmo, je tam pořád.“ Uzavřel vyprávění Walmen. Aniž by tušil, že už se v tu chvíli nad Oklahomou stahují mračna.

Oklahomovi se to totiž opravdu vymklo z ruky. Za dva dny vytočil několik beček piva, rozlil půlku zásoby kořalek, dokonce vybrakoval i Elenčiny ovocný piva, který měla ve sklepě. Ale furt si říkal, že od úterka začne čepovat za peníze a tím nejen že všechny ztráty zalepí, ale naopak vydělá hromady peněz. Spokojení hosti mu totiž budou platit daleko víc! A až se Čestmír na konci týdne vrátí, bude mu se slzama dojetí v očích děkovat, jak mu skvěle nastartoval kšefty.

S čím ale vůbec nepočítal, byly vymoženosti naší doby: chytrý telefony a taky ty internety. Samosebou věděl, že lidi v hospodě skrz telefony pořizují fotky a točí videa - zas tak sto let za opicema nebyl. Ale jelikož jeho technický znalosti končily zhruba v době, kdy se používaly kamery s magnetickou páskou, copak by

ho napadlo, že existuje něco jako livestream? O sociálních sítích měl představu velice mlhavou. A tak ten nebožák vesele pózoval a mával do záběru, aniž by tušil, že mává Čestmírovi přímo na Jadran!

Ten si při pondělním večeru lebedil u bazénu, labužnický pocucával skotskou s ledem a scroloval facebookem - když mu najednou zaskočila kostička ledu v krku, vytřeštil oči a Elenka ho musela okamžitě začít bouchat do zad, aby se nezadusil.

Nevěřicně civěl na divokou scénu ve videu, kde v jeho hospodě zběsile skákali a řvali lidi a chlastali jako smyslů zbavení. Kamera roztřeseně švenkovala po neuvěřitelném chaosu, poblité podlaze a rozbitým skle, který leželo všude kolem. A uprostřed toho všeho se za výčepem, na kterém se skvěl nápis „DNESKA ZADARMO, ZÍTRA ZA PENÍZE“, jako šťastnej a vypitej Budha culil Oklahoma a mával do kamery.

Čestmír se vymrštil z lehátka s divokým výkřikem: „ZABIJU TOHO HAJZLA!!! BALÍME!!“

Vyřítíl se rovnou pro kufrý a v průběhu noci se i s plačící Elenkou rozjel domů.

Dorazili v úterý ráno, zrovna když jsme s Walmenem na dvoře popíjeli káfičko. Zvukově jsme měli celou scénu jak na dlani. Nejdřív jsme si mysleli, že maratón v hospodě pokračuje dál, ale jakot Elenky a medvědí řev Čestmíra byl nezaměnitelný. Hospodští se vrátili a nachytali Oklahomu na švestkách.

„Paneboženanebesích, oni ho asi zabili!“ šeptala jsem v hrůze.

Po několika minutách neskutečného kraválu se totiž rozhostilo děsivý ticho. Ale zanedlouho se ozvalo charakteristický „ťuk ťuk - buch“ na naše dveře.

„Vladošu! Tak Čestmír se vrátil dřív, představ si to.“ nakráčel k nám Oklahoma jako by se nechumelilo, sice s trochu

pocuchanejma peříčkama, ale zjevně v dobré náladě.
Usadil se na dvoře, nechal si nalít kafe a rozšafně rozhodil
rukama:

„Škoda, že přijel tak brzo. Měl sem to všechno betelně vymyšlený.
Už dneska by se to začalo rentovat! Nedělá to dobře, chlapec. V
hospodě to musí žít! A to se mě povedlo přece - no ne? Kdybych
to tady na pár dnů nerozpumpoval, chcípl by tady pes.“ Usmíval
se spokojenej sám se sebou.

„No...já jsem asi spíš ráda, že už tady zase bude klid.“ řekla jsem a
šla postavit na další kafe.

Tohle Oklahomovo vyprávění bude asi na dlouho....

